

מסורת הש"ס

(א) [לקמן יג.] ג. לקמן כד: קודשין ס: כרימות כ: (ב) [קדושין סח. ע"ז מו:] (ד) [ויקרא יח.] ט. [לקמן כד:] ז. [גליל ג:] (ה) [ויקרא יח.] ט. [מסא:] ט. [ש"ך לע"ז.] ט. ד"ט מ"ח

תורה אור השלם

1. וְאִשָּׁה אֶל אֲחִיהָ לֹא תִקַּח לְצִדָּה לְגִלְתוֹת עֲרֻתָהּ עֲלֶיהָ בְּחַיֶּיהָ וּיקרא יח

2. כי כל אשר יעשה מכל התועבות האלה וגברתו הנקשטת העשת מקרב עמם: ויקרא יח כט

3. כי ישבו אחים יחדיו ומת אחד מהם ובן אין לו לא תהיה אשת המת החוצה לאיש זר יקמה יבא עליה ולקחה ה' לאשה ויבמם: דברים כה ה

גליון הש"ס

תוס' ד"ה רבא אמר רב וי"ל דרבא לית ליה דעולא. עיין טורי אבן מנילה ד' ג ע"ז ד"ה מולאמו:

הגהות הב"ח

(א) גמ' רבא אמר ערוה גופה לא כריכא: (ב) שם והא קתני אין לי אלף היא: (ג) תוס' ד"ה מי וכו' בפקט שני דחולצת דלילנות מעשה: (ד) ד"ה רבא וכו' איצטריך לנשא מת: (ה) ד"ה כי וכו' דהוי טעי רבא למימר: (ו) ד"ה ואלו וכו' לכריתות לא איצטריך:

מוסף רש"י

מכל התועבות האלה. בפסכת ערוה כתיב (קדושין סד.)

תוספות ישנים

ח. חמש עשרה נשים פרק ראשון יבמות

מי לא מודה עולא בהא שאם ראה קרי בלי"ל שמיני שאין מבנים ידיו בבהונות. ק"ק דמנא ליה דמדמה עולא בהא וגם צפרק כל הפסולים (ובנים זכ: ושם) דמדמד עולא למאן דפריק ליה מהך צריימא ומטונן דמלורע הואיל והומר לזרעמו כו' דמשמע ומטונן ממשא שאתה צל להכביד עליו וצריימא

משע ומנה רחיה יש לו מן הצריימא וגראה לרבינו יצחק דייקא עולא מדנקט וראה קרי צו זיוס משמע צו זיוס אצל צלילה לא שמע מינה דטעמא משום דהומר לזרעמו הומר נמי לקרי ולהכי פשיטא ליה הכא דמורי עולא צראה קרי צליל ח':

תרי איסורי (מחד איסורא לא ילפינן.) (א) (אכל צליל צמקוס ייבוס כגון צרת בתו ילפי') וז"ל ולרב אסי אמאי פוטרת איילנות צרתה והא חד איסורא הוא וי"ל דמנא נפשי איהי אסירא דילפי' מאשר מלך פרט לאיילנות ולהכי צרתה נמי אסורה וכן אשת אחיו שלא היה בעולמו אצל קשיא מנאי טעמא דמאן דפליגי אדרב אסי וי"ל כיוון דאיילנות לאו צת זיוס היא בשום מקום שציהא צרתה כרת ערוה שלא צמקוס מזהו דשריא ולא דמיא איילנות לחייבי עשה דילפינן צפרק שני (לקמן דף כ.) (א) לחלילה לאיילנות מיעטוס הכתוב בדהיא דלא הויא בכלל היתר אשת אח:

רבא אמר ערוה גופה לא צריכא רבא אמר ערוה גופה לא צריכא איצטריך (א) לנשא מת ומת ואח"כ נשא חי דלא תימא הואיל ואישרי אשתרי וי"ל דרבא לית ליה דעולא וסבר דציהא צמקוס לא שמה ציהא ועוד אר"י דיש לחלק דבצי בעל קרי דש טומאה אחת היא אמרי' הואיל ואשתרי אישרי דחד לאו הוא צבעל קרי ומלורע אצל הכא דשני שמות הן לא אמרינן הואיל ואשתרי אישרי וא"כ מנאי טעמא לא כריכא קרא וכו' לית ליה לרבא היקשא דרבי יונה וי"ל דקסבר דלענין איסורא הוא דלאקשינהו רחמנא דצהי איירי קרא ולא לענין הימירא: ב"י איצטריך קרא למימר צרה. ומימה דהיכי טעי (א) למימר דאיצטריך למיסק רבה טפי מה הערוה כיון דצרה מלזורע נפקא ויש כרת בצרה כמו בערוה ואומר רבינו יצחק דהשתא נמי בעי למימר לאיסור צרה ולמידק דשלא צמקוס מזהו שריא דמסקי רב אחא לנפוק והא דקאמר נמי אין לי אלף היא משום צרתה לא משום דלריך קרא לאיסור אלף למידק הימירא שאל צמקוס מזהו והא דפריק מנאי טעמא ערוה ללא כריכא קרא כו' גמרא טעי במילתיה דרבא שלא פירש בדהיא למישרי שלא צמקוס מזהו אתא עליה:

ואי"ל פטורות ופטורות לא קתני. אע"ג דמסקינן דלאסור צרתה נמי לא כריך קרא מ"מ תנא איסור צרה שעדיין כל השמייענו צשוס מקוס אצל איסור ערוה דכבר נטנו לה הערוה צפרק קמא דכריתות (דף ז.) (א) שלא איצטריך כאן להשמייענו לאסורה צמקוס מזהו דאין עשה דוחה לית שיש צו כרת למישרי

סינה היכא דנשא המס. את אשה זו תחילה ונעשית אשת האח על זה: ואח"כ נשא חי. את אחותה וניתוספת איסור אחות אשה על צמתו וכשמת אחיו צלל בניו ואישרתראי איסור אשת אח המוקדם אישרתראי נמי אחות אשה המאוחר כדעולא דלמיר הואיל והומר לזרעמו שהיא אלף נשא התי. אשמו תחילה ועמדה עליו באיסור אחות אשה ואח"כ נשאה אחיו המת וניתוסף איסור אשת אח איסור אחות אשה קדים ואף על גב דהומר איסור אחרון עומד ראשון במקומו: ואפי' נשא מה נמי. צרישא דקדים ליה איסור אשת אח לא דמיא לדעולא דהתם הרואה קרי צמיני שלו כזר היה מותר מאיסור הראשון קודם ראייט הקרי משהאיר המזרח והכא נמי מינה היכא דנשא מת ומת תחילה והומר איסור אשת אח ואח"כ נשא חי את אחותה: אלף נשא מה ולא מ. עד ששאה חי את אחותה הא לא אימתחאי כלל ומי לא מודה עולא צכהאי גוונא שאס ראה קרי צליל יוס שמיני שאין מכניס דיו ממר לצהונות משום קרי דמעכב עליה הואיל ונשא יצא מנרעמו לנשה הראויה להצאת קרבנותיו דקודם שהומר מנרעמו צל עליו קרי: הכי גרסינן כי איצטריך עליה לנשא מה ומס ואח"כ נשא חי: ואיבעימי אימא. איצטריך עליה דאי לא כתיבה הוה אמניא מיתי ייבוס אחות אשה להמיר בהיקשא דר' יונה דאמר רבי יונה כי כל אשר יעשה מכל המועבות האלה הוקשו כל הערוה זו לזו ולענין הערחה קנסיב ליה ר' יונה צהצא על צמתו (א) הכי נמי ה"ל הוקשו כולן לאשת אח ואע"ג דהכא חד איסורא והכא תרי איסורי אין משיצין על היקשא להכי איצטריך עליה: מכדי כל הערוה. דמתני': איכא לאקשינהו לאשם אח. להמיר ייבוס: ואיכא לאקשינהו לאחוס אשה. דלסימרי לייבוס דפרט צה קרא עליה: מאי חוים דאקשם לכו לאחוס אשה. דקתני כריש פרקינן מה אחות אשה מיוסדת כו': משום צרה. משום דבעי למיתני צרתה מנין. ולקחה לו לאשה ויבמה המ"ל ולקח אשה וייבס וכתיב ולקחה משמע מיעוט זו ולא אחרת: וחד למישרי צרע ערוה שלא צמקוס מזהו. מרביא דקרא יתירא דויבמה דרשינן הכי צמקוס ויבמה הוא דלמינא לך מיעוטא ולקחה דמיעוט צרה אצל שלא צמקוס יבוס כגון צרת בתו מנכרי שריא: מסני' נמי דיקא. כרצא דערוה פשיטא לן: צרה נמי לא סיבעי. עליה קרא לדרשא דאין עשה דוחה לא מעשה שיש צה צרת כתיב לזרור' דמשמע לא אחות אשה ולא צרתה וכתיב כרת צסוף הערוה: (א) למישרי צרה שלא צמקוס מזהו. דאי לא כתיב עליה הוה ילפינן מלזורע דצרת אחות